

گرمایش زمین به نتیجه‌ای نمی‌رسیدند، در این کنفرانس هم نتیجه‌ی ملموسی حاصل نمی‌شد. در مقایسه با پروتکل کیوتو، توافق پاریس اهداف کاهش نشر برای کشورهای واحد را تعیین نمی‌کند و اعضا را برای مشارکت در تحقق این هدف فرامی‌خواند و به خود کشورها بستگی دارد که تصمیم بگیرند چه قدر و چگونه در تحقق این هدف مشارکت کنند. (Streck, 2016, p. 6) قرارداد پاریس که در بیست و یکمین کنفرانس اعضا در دسامبر ۲۰۱۵ پذیرفته شد، می‌تواند گامی در توسعه‌ی مداوم رژیم اقلیمی باشد. (Young, 2017, p. 8) پاریس می‌تواند به انگیزه‌ای برای حوزه‌های مکمل اقدام، مثل محافظت از جنگل‌ها و اعاده‌ی سرزمین‌های تخریب‌شده و برداشتن گام‌های واقعی برای محافظت از کشورها و جمعیت‌های آسیب‌پذیر در مقابل تأثیرات تغییرات اقلیمی منجر شود.

نتیجه‌گیری

یکی از مشکلات مشترک جهانی که امروز بشر با آن دست‌وپنجه نرم می‌کند، مشکل گرمایش زمین است. به‌واسطه‌ی فعالیت‌های صنعتی بشر، گازهایی در اتمسفر زمین جمع می‌شوند که، مانع از خروج گرما از جو می‌شوند. و در درازمدت باعث بالا رفتن دمای زمین خواهند شد. در سال ۱۹۹۲ دولت‌های جهان، نشست ریو را برگزار کردند تا بتوانند این مشکل را حل کنند. این نشست آغاز راهی بود که در سال‌های بعد، باعث شکل‌گیری چهارچوب اقلیمی سازمان ملل متحد شد. از سال ۱۹۹۵ هر ساله نشست‌هایی برای حل مشکل تغییر اقلیم برگزار می‌شود. این اجلاس‌ها تاکنون دو دستاورد مهم داشته است؛ پروتکل کیوتو در سال ۱۹۹۷ و قرارداد پاریس در سال ۲۰۱۵. از آنجا که اقتصاد و در نتیجه‌ی صنعت یکی از مهم‌ترین اولویت‌های دولت‌ها است و از طرفی هر پدیده‌ی صنعتی، مستعد ایجاد گازهای گل‌خانه‌ای است، همکاری برای حل مشکل گرمایش زمین با چالشی بزرگ روبه‌رو بوده‌اند؛ چراکه کشورها حاضر نبودند توسعه‌ی صنعتی خود را در سایه‌ی هیچ‌گونه محدودیتی قرار دهند.

مشکل دیگر تقابل بین کشورهای شمال و جنوب بود. کشورهای جنوب پس از انقلاب صنعتی، عمدتاً مستعمره بودند و از لحاظ صنعتی پیشرفتی نداشتند؛ و